

CYRILOMETODĚJSKÉ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

leden – květen 2013

Hymnus ve svátek sv. Cyrila a Metoděje

Dobyvatele zářných křesel v nebi
velebte, věřící, dva bojovníky,
sloup dvojitý a vznešenou tu chloubu slovanských plemen.

Táž láska spojovala oba bratry,
táž zbožnost vedla oba poustevníky,
by pospíšili mnohým přinést příslib věčného žití.

Světlo, jež září na nebeských chrámech,
Bulharům dali, Moravanům, Čechům
a přivedli pak divoká ta stáda brzy i k Petru.

Vy, jimž teď právem koruna je dána,
dejte se pohnout prosbami a pláčem
a dary velké, v dávných dobách dané, Slovanům chraňte.

Té vzácné zemi, jež vás zbožně vzývá,
setrvat dejte v jasu věčné víry.
Řím, který první světu podal spásu, dává ji stále.

Ó Tvůrci Ty a Spasiteli lidstva,
jenž dobra všechna v dobrotě nám přeješ,
buď Tobě dík, buď Tobě velká chvála na věky věků.

Amen.

Obsah

Po stopách sv. Cyrila a Metoděje v Římě	2
Život Konstantinův a Život Metodějův	4
Rozhovor s paní Marií Topolovskou.....	6
Příprava na Velehrad v roce 1150. výročí.....	10
Co uděláme s Velehradem?.....	13
Vzpomínka na Velehrad z roku 1985.....	16
Cesta na Velehrad 1985.....	17
Hymnus ke chvále slovanských apoštolů.....	18
Blahopřání k narozeninám.....	19
Kronika	20
Drogová závislost	22
Rádce – šéf dětské party	24
Správy z Říma do Havlíčkovho Brodu	28
Zaujímavosti o Vatikáne a o pápežoch	30
Noc kostelů 2013.....	33
Noc kostelů u sv. Vojtěcha.....	34
Autorské čtení.....	35

sv. Cyril a Metoděj
1150 let

Milí čtenáři,

letos si připomínáme 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje, kteří nám přinesli poklad křesťanské víry. Tomuto významnému výročí se věnuje i náš farní časopis Agapé. Najdete v něm různé vzpomínky, vyprávění i pozvánky na připravované akce.

Konečně také nastává dlouho očekávaný čas dovolených a prázdnin. Jistě budete více cestovat a vašim cílem se stanou i chrámy a poutní místa, v nichž lze v letošním Roce víry získat plnomocné odpustky. Přejeme vám všem hodně Božího požehnání a ochrany na vašich prázdninových cestách, radost z Boží blízkosti a šťastný návrat domů.

Připomínáme ještě, že plnomocné odpustky můžeme získat nejen na určených poutních místech, ale také ve vyhlášené dny v kterémkoliv kostele. O prázdninách je to právě den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje (5.července) a slavnost Nanebevzetí Panny Marie (15.srpna).

redakce

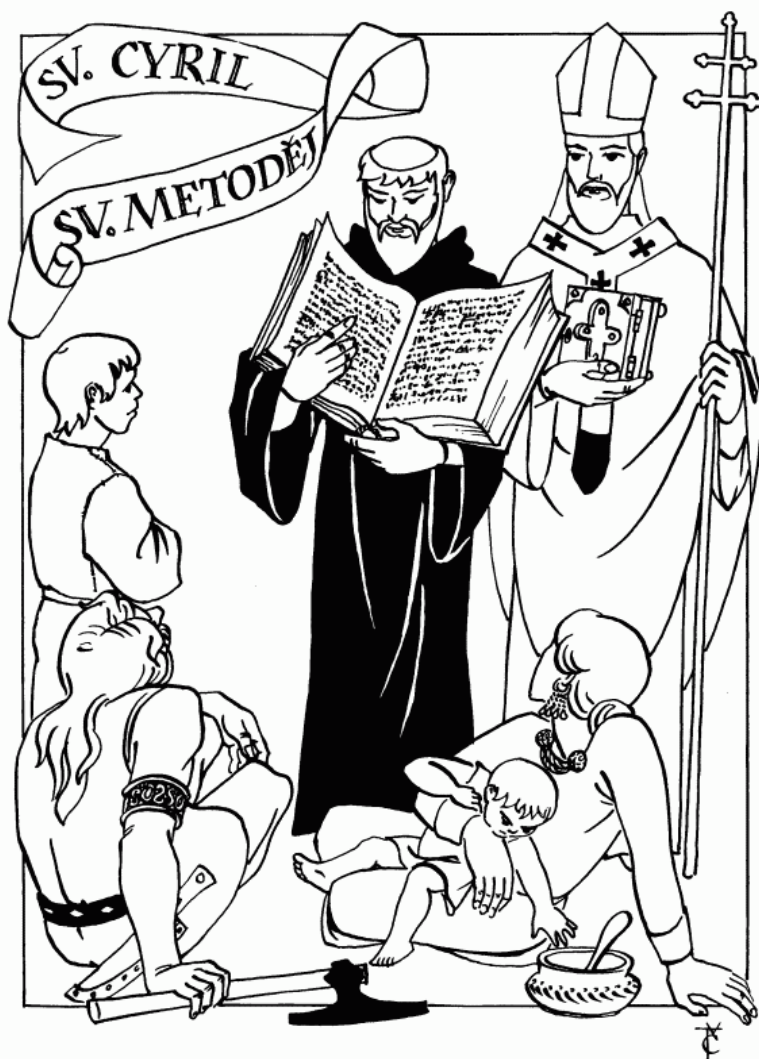
Po stopách sv. Cyrila a Metoděje v Římě

Letos v květnu se uskutečnila pouť do Říma, které se zúčastnili i někteří věřící z naší havlíčkobrodské farnosti a pan vikář P. Pavel Hroznata Adamec. Mimo jiné navštívili i místa spojená se svatými Cyrilem a Metodějem.

V letošním roce si připomínáme 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje k našim předkům na Velkou Moravu. Můžeme je obdivovat z různých důvodů. Dříve jsme často slyšeli o Konstantinovi a Metodějovi, kteří se zasloužili o rozvoj vzdělanosti na našem území ve 2. pol. 9 století a o posílení politické síly tehdejší Velkomoravské říše. Solunští bratři byli ale především křesťany, věřícími lidmi, kteří celý svůj život zasvětili službě Bohu a Božímu dílu, které přijali.

Při pohledu na jejich život si uvědomujeme, že velice často byli na cestách. Ne za nějakými svými cíli, plány nebo zálibami, ale celý svůj život byli na cestě do Božího království. Byli ochotni pro Boží království obětovat své pohodlí, své síly, celý svůj život. Vidíme je jako vyslance císaře na cestě do Bagdádu k sultánovi, jdou jako misionáři na Krym k Chazarům, potom po náležité přípravě na Velkou Moravu.

Tím jejich putování nekončí. Po několika letech pilné práce jdou do Říma, aby ukázali svou práci, aby přispěli k řešení nedorozumění své doby. Po Cyrilově smrti se Metoděj vrátil jako biskup na Velkou Moravu, i když se zdržením, protože byl na několik let uvězněn od nepřátel v Elwangenu.

Celý život byli solušní bratři na cestách. My jsme při letošní pouti opět měli možnost navštívit některá místa spojená se svatými Cyrilem a Metodějem. Cestu do Říma, kterou oni absolvovali na koni, nebo možná pěšky, která trvala několik týdnů a jistě byla spojena s námahou a mnohým nebezpečím, jsme přejeli pohodlně moderním autobusem za jeden den.

V Římě jsme se zastavili například v kostele sv. Praxedy. V klášteře u tohoto kostela sv. Cyril s Metodějem přebývali v době svého pobytu v Římě. Samozřejmě jsme navštívili papežskou baziliku Santa Maria Maggiore (Panny Marie Sněžné). Právě tam papež položil slovanské liturgické knihy na oltář a tím se jim dostalo symbolického schválení.

Nezapomněli jsme ani na kostel sv. Klimenta. Papež Kliment zemřel r. 101 ve vyhnanství na Krymu. Sv. Cyril a Metoděj jeho ostatky při své misii na Krymu našli a přes Velkou Moravu přinesli do Říma, aby mohly být uloženy v kostele tomuto světcovi zasvěceném. Kostel stojí na místě domu, který patřil rodině sv. Klimenta. V tomto kostele, po své smrti v r. 869, byl také pohřben sv. Cyril. A my jsme se mohli u hrobu našeho věrozvěsta pomodlit za oživení víry v naší vlasti.

Při naší pouti jsme navštívili ještě mnohá další místa, ale tato měla vztah k našim světcům. Byli jsme na pouti, ne na poznávacím zájezdě.

Vztah k našim světcům nás má provázet nejenom na pouti, ale každý den. Oni jsou našimi přímluvci u Pána Boha, oni jsou příkladem pro náš život.

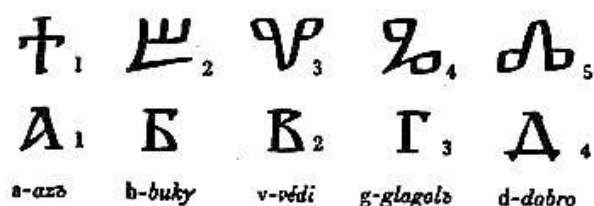
P. Hroznata Pavel Adamec, O. Praem

Život Konstantinův a Život Metodějův (úryvky z moravsko-panonských legend)

Rostislav, moravský kníže, jsa podnícen Bohem, poradil se svými knížaty a s Moravany a poslal císaři Michalovi poselství, řka: „Ač naši lidé odvrhli pohanství a drží se křesťanského zákona, nemáme takového učitele, který by nám vyložil v našem jazyku pravou křesťanskou víru, aby i jiné země, pozorující to, nás napodobily. Tak nám, vladaři, takového biskupa a učitele pošli. Vždyť od vás vždycky vychází do všech zemí dobrý zákon.“

Tehdy řekl císař Michael Konstantinovi Filozofovi: „Slyšíš, Filozofe, tuto řeč? To nemůže vykonat nikdo jiný kromě tebe. Hleď, tady máš hodně darů, vezmi s sebou svého bratra Metoděje a běž. Vy jste přece Soluňané a všichni Soluňané hovoří čistě slovansky... A tu zjevil Bůh Filozofovi slovanské písmo, a když hned sestrojil písmena a sestavil text, vydal se na cestu na Moravu.

Když pak dorazili na Moravu, přijal je Rostislav s velkou poctou, a shromáždív učedníky, svěřil jim je na učení. Brzy pak byl přeložen veškerý církevní řád a naučil je jitřní i hodinkám, nešporám i kompletáři i obřadům mešním.

Když se však boží učení rozrůstalo, ďábel, odedávna zlý závistník, začal mnohé popichovat, říká jim: „Tímto způsobem se Bůh neslaví, on nepochybně vyvolil toliko tři jazyky, hebrejský, řecký a latinský, jimiž se sluší vzdávat Bohu slávu.“ Promlouvali pak takto latinští a franští kněží s učedníky.

A tak strávil Konstantin na Moravě čtyřicet měsíců, i vydal se vysvětit své učedníky. Přijal je pak cestou Kocel, kníže panonský, a velmi si oblíbil slovanské písmo a naučil se mu. A svěřil mu na padesát učedníků, aby byli vyučeni, projevil mu velikou úctu a doprovodil ho dále. Když pak byl v Benátkách, sebrali se na něj latinští biskupové, kněží a mniši jako havrani na sokola a vyvolali trojjazyčné kacířství, říká je: „Člověče, pověz nám, jak to, že tys nyní stvořil Slovanům písmena a učíš jim, a nikdo jiný je nevynalezl dříve, ani apoštol, ani římský papež, ani Řehoř Blahoslavenec, ani Jeroným, ani Augustin? My však víme jenom o třech jazycích, jimiž se sluší slavit Boha v knihách: hebrejsky, řecky a latinsky.“

Odpověděl jim Filozof: „Cožpak nepadá déšť od Boha stejně na všechny? Nebo nesvíí slunce rovněž na všechny, ani snad nedýcháme na vzduchu všichni stejně? Tak jak to, že vy se nestydíte brát v úvahu jen tři jazyky, ale všem ostatním národům a kmenům přikazovat, aby byly hluché a slepé? Povězte mi, to děláte Boha bezmocného, jako by toto dát nemohl, nebo závistivého, jako by dát nechtěl? My však známe mnoho národů, které ovládají umění písma a vzdávají Bohu slávu každý svým jazykem... Jestliže však nechcete porozumět na základě tohoto, poznejte alespoň rozsouzení z knih. David přece volá, říká: „Pějte Pánu všechny země, pějte Pánu píseň novou. A ještě: Zvolejte k Pánu všechny země. Pějte a veselte se a zazpívejte. A jinde: Celá země ať se pokloní a ať ti zpívá, ať zpívají tvému jménu, nejvyšší. A ještě: Chvalte Boha všechny národy, velejte ho, všichni lidé, a vše, co dýchá, ať chválí Pána...“ Těmito slovy a mnoha jinými je zahanbil a opustil.

Dověděv se o něm římský papež, poslal pro něho. A když dorazil do Říma, vyšel mu naproti sám papež Hadrián se všemi měšťany a nesli svíce, protože se dověděli, že přináší ostatky svatého Klimenta, mučedníka a papeže římského. Bylo pak hodně jistých lidí, kteří proti slovanským knihám reptali a říkali, že nepřísluší žádnému národu mít vlastní písmo kromě Židů, Řeků a Latinů podle Pilátova nápisu, který napsal na kříž Páně. A tak nazval papež pilátníky a trojjazyčníky a proklel je, i dal příkaz jednomu biskupovi, který byl zachvácen touž nákazou, aby vysvětil ze slovanských učedníků tři kněze a dva lektory.

Papež pak přijav slovanské knihy, posvětil je a uložil v chrámu svaté Marie, který se nazývá Fatné. Pěli pak nad nimi liturgii. A potom papež přikázal dvěma biskupům, aby vysvětili slovanské učedníky. A jakmile je vysvětili, tehdy pěli liturgii v chrámu svatého Petra slovanským jazykem. A druhého dne pěli v chrámu svaté Petronily a třetího dne pěli v chrámu svatého Ondřeje a poté ještě u velikého učitele národů apoštola Pavla pěli v chrámu v noci svatou liturgii slovansky nad svatým hrobem, majíce na pomoc biskupa Arsenia, jednoho ze sedmi biskupů, a Anastazia bibliotekáře. Filozof pak se svými učedníky nepřestával za to vzdávat Bohu náležitý dík.

Rozhovor s paní Marií Topolovskou

Paní Topolovská, prosím, mohla byste se čtenářům Agapé stručně představit?

Narodila jsem se v Havlíčkově Brodě. S krátkou přestávkou sedmi let, kdy jsme s manželem bydleli ve Žďáře nad Sázavou, tady žijí stále. Máme dva ženaté syny, pět vnoučat. Jsem zdravotní sestra, pracuji na oddělení ARO ve zdejší nemocnici. Moje maminka i manžel pochází z Moravy a také velká část naší rozvětvené rodiny žije na Moravě. Jsme soudržná rodina a hodně se navštěvujeme. V dětství jsem často na Moravě trávila prázdniny.

Vnímáte rozdíl mezi moravskou a českou zbožností?

Bohatstvím každého společenství, tedy i farnosti, jsou lidé, kteří jsou ochotni svá obdarování, svoji víru, štědrost, čas a nadšení položit na společný stůl, do společného díla. A k tomu jsou opravdu Moravané otevřenější. Na bohoslužby tam chodí více lidí, hlavně mladých rodin s dětmi.

Zbožná Morava Vás inspirovala modlitbou Živého růžence. Jak je do Živého růžence zapojena naše havlíckobrodská farnost?

Před mnoha lety, na duchovní obnově, mě pan farář zaskočil otázkou. Co bude mít tvá rodina a co tvá farnost z toho, že jsi byla na exerciciích? Dost jsem o tom přemýšlela. Pak mi moje teta z Moravy vyprávěla, jak se u nich ve farnosti modlí Živý růženec. Řekla jsem si - *Růženec za farnost* - to bude ono.

V listopadu 2002 jsme se začaly modlit ve společenství Modliteb matek. Bylo nás dvacet. S kamarádkou Marií Medovou jsme pak oslovily lidi v kostele a od února 2008 je do Živého růžence zapojeno 80 lidí. Úmysly společné modlitby jsou tyto: Za duchovní obnovu rodin naší farnosti, za jednotu ve farnosti a za naše kněze. Rádi bychom modlitbu růžence za farnost zachovali, a tak pokud se někdo již modlit nemůže, hledáme náhradníka.

S tetou, která mi o modlitbě Živého růžence vyprávěla, jsem se v roce 2004 zúčastnila pěší pouti na Velehrad. Cítila jsem, kolik vroucnosti vkládali poutníci do modliteb za své farnosti.

Lidé z kostela Vás znají také jako katechetku. Jak jste se k vyučování náboženství dostala a jak dlouho již učíte?

Katechetický kurz jsem absolvovala proto, abych obohatila a rozšířila svoje znalosti. Jak využiji toho, co načerpám, jsem nechala v rukou Božích. Před pěti roky mě oslovil pan vikář Novák, zda bych pomohla s vyučováním náboženství. Rozhodla jsem se, že to zkusím.

Čím Vás děti překvapují, jaké jsou při náboženství, chodí do hodin rády?

Práce s dětmi mě těší, jsou vnímavé, bezprostřední, mají spoustu otázek. Často mě překvapí svými znalostmi biblických příběhů a tím, jak přemýšlí o tom, co si vyprávíme. Cením si toho, že rodiče, kteří přihlásili děti do náboženství, dbají na docházku, i když vím, že mají potíže s dojížděním nebo s doprovodem dětí. Myslím, že nejraději mají děti hodiny, ve kterých opakujeme, co už umíme a za správnou odpověď je bonbon.

Také jste aktivní ve společenství Modliteb matek. Mohla byste nám toto hnutí více přiblížit?

Hnutí Modliteb matek spojuje matky, které se chtějí společně modlit za své děti a vnoučata. Bylo založeno v roce 1995 v Anglii a dnes je rozšířeno po celém světě. Členky společenství Modliteb matek pocházejí z různých církví, kultur i zemí a tak se jednotlivá setkání mohou odlišovat. Vždy se však modlíme za to, aby naše setkání vedl Duch svatý. Za ochranu před vším zlem, za odpuštění, za jednotu srdcí i mysli, za sjednocení s ostatními skupinkami. Chválíme Boha, čteme z Písma, děkujeme za dar mateřství a v srdci svěřujeme naše děti do Božích rukou. Odevzdání je jedním z pilířů hnutí Modliteb matek. Poznáváme, že máme podobné problémy a že společnou modlitbou se mění naše postoje ke zraněním, které nám mnohdy děti působí. Uvědomujeme si, že děti nejsou naším vlastnictvím, ale velikým darem, který nám Bůh svěřil. Víme, že Pán může vstoupit do života našich dětí a doplnit to, co jsme zanedbaly, narovnat vztahy. Problémy neřešíme, ale odevzdáváme. Snažíme se našimi modlitbami a obětmi otevřít dveře Pánu a pozvat Ho do všech situací, které v rodinách prožíváme.

Kolik asi členů (matek a babiček) má havlíckobrodská skupina? Jak často se scházíte a co všechno s tím souvisí?

V Havlíčkově Brodě se scházíme od února 2001, každý týden asi na hodinu. Zpočátku jsme tvořily velkou skupinu asi 15 žen. Doporučuje se, aby skupinka měla 2 - 8 žen. Dlouho se nám nedařilo rozdělit se. Nyní jsou v Brodě čtyři skupinky, které se schází na různých místech a mají odlišné věkové složení. Celkem je to asi 35 - 40 maminek a babiček. Modlitby jsou velice jednoduché, důležité je vyhradit si v životě čas pro Pána a zůstat v modlitbě věrné, i když se zdánlivě nic neděje.

Také se do modliteb mohou zapojit otcové?

Současně s Modlitbami matek vznikají i Modlitby otců. Muži se schází ve svých skupinkách, sdílí svoje problémy a radosti. Mají své modlitby, které vychází ze srdcí mužů. Prosí o milosti a dary, které potřebují, aby byli dobrými manžely a otci svých rodin. I oni děkují za dar otcovství a odevzdávají své nejdražší

do Boží náruče. Skupinka Modliteb otců se schází na faře v Havlíčkově Brodě jednou za čtrnáct dnů.

Každou neděli máme v kostele před oltářem vyobrazenou scénu z evangelia pomocí biblických postaviček. Na této práci se také podílíte.

Biblické postavičky jsme nejprve společně s kamarádkami vyrobily na kurzu, který zorganizovala paní Mirka Doležalová. Nyní s paní Vladkou Kiššovou každý pátek odpoledne po práci scénku připravujeme. Předem se každá zamyslíme nad textem evangelia, jak jej ztvárnit a často máme stejnou myšlenku. Je to moc hezká práce, při které se úžasně přemýšlí nad texty Písma. Přijďte se podívat blíž a zkusit si to.

Jak už jste se zmínila v úvodu, několikrát jste se účastnila pěší poutě na Velehrad. Prosím, můžete nám o tom sdělit více?

V jubilejním roce 2000 se vypravilo šest poutníků pěšky z Jižní Moravy do Říma. Modlili se za to, aby jejich putování inspirovalo i ostatní a aby se skrze poutě znovu prohloubil zájem o život z víry. Následujícího roku 2001 se už putovalo na Velehrad. Právě Velehrad symbolizuje spojení se sv. Cyrilem a Metodějem a poutěmi se hlásíme k jejich odkazu. Poutníci přichází z různých koutů naší země a modlí se za dar víry pro naši vlast. Pěší pout' se koná každoročně předposlední týden v měsíci srpnu a poutníci z nejvzdálenějších výchozích míst jdou pěšky celý týden. Poutě se účastní hodně mladých lidí, cestou se zpívá, modlí a rozjímá. Třeba o tom, na co v běžném životě není moc času. O Bohu, o sobě, o vztazích, o odpuštění, o dětech, o rodičích...

Čím Vás tak oslovují sv. Cyril a Metoděj?

Oslovuje mě jejich ochota jít do nejistoty s pevnou důvěrou v Boha. Na Moravě neměli lehkou situaci. Naráželi na překážky a nedali se odradit. Věděli proč a pro koho na misií jdou. Nerozmělnili své dary spory a závistí, ale podporovali se. Věděli také, že když udělají vše, co je v jejich možnostech, výsledek záleží na Bohu. Jejich příklad je výzvou pro nás, abychom udělali vše pro předání poselství evangelia lidem naší doby. Abychom znovu víc Pánu důvěřovali, v modlitbě u něj hledali sílu a pomoc. A na pouti se dobře přemýšlí o tom, co právě mně říká cyrilometodějské poselství.

Kromě krásných duchovních zážitků přináší taková pout' určitě i spoustu obtíží.

Na pěší pouti se člověk modlí celým tělem. Kdeco bolí, sem tam puchýř i jiné nepříjemnosti. Ale už jen to, že vytrváme a jdeme dál, je obět', kterou můžeme přidávat ke svým modlitbám. Pokud má někdo opravdu problém, využije

svezení v doprovodném vozidle. Dobré je připravit se na pouť podle rad těch, kteří už putování vyzkoušeli.

Účastnili se někdy pěší poutě na Velehrad i další havlíčkobrodští farníci?

Ano. V roce 2011 nás putovalo pěšky na Velehrad šest. Dva muži přímo z Havlíčkova Brodu, ostatní z Vítochova na Českomoravské vysočině. Tam jsme se připojili k tzv. severnímu proudu. Šli jsme týden, navzájem jsme se povzbuzovali, protože teploty přes den dosahovaly ke 35°Celsia. Bylo to dost náročné, ale došli jsme všichni v pořádku. Následující rok se vydal jeden muž z dvojice z předchozího roku opět přímo z Havlíčkova Brodu na Velehrad. Zpočátku šel sám, pak se přidal k ostatním poutníkům. I tentokrát donesl své modlitby i prosby, které jsme mu svěřili, až k Panně Marii a sv. Cyrilu a Metodějovi na posvátný Velehrad. Já jsem putovala na Velehrad pětkrát a zážitky z putování patří mezi ty nejkrásnější.

A co chystáte v souvislosti s Velehradem pro letošní jubilejní rok?

Když jsem lákala naše farníky na pouť před dvěma lety, myslela jsem především na mladé lidi, na studenty. Mezi nimi ale nebyl příliš velký zájem. Letos se snažíme nabídnout putování na kole. Pokud bude zájem, uskutečnila by se cyklopout' ve dnech 21. 8. až 24. 8. 2013. Pro ostatní zájemce bychom uspořádali zájezd

autobusový v sobotu 24. 8. 2013. Letošní jubilejní rok bude jistě hodně příležitostí navštívit starý, promodlený Velehrad. Bude-li zájem, můžeme prožít pouť společně. Ty, kteří se nemohou připojit k poutníkům, prosím, připojte se alespoň duchovně a svými modlitbami pomozte poutníkům dojít k cíli, aby za nás všechny mohli obnovit zasvěcení Kristu prostřednictvím Panny Marie na nádvoří starobylého Velehradu.

Maria, Panno věrná, vrať dnešním lidem sílu věrnosti.

Veliké věci ať skrze Tebe vykoná Pán i v dnešní době!

*Ať se skrze Tebe znovu vrátí Tvůj Syn a náš Spasitel Ježíš Kristus
mezi nás a my k němu.*

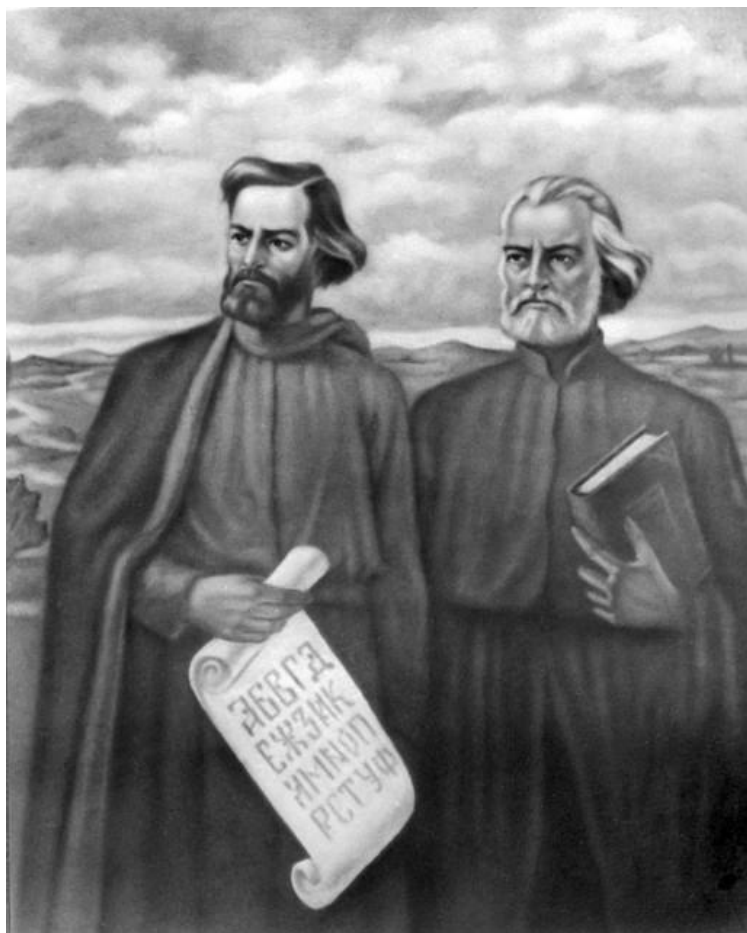
Děkujeme za rozhovor

redakce

Příprava na Velehrad v roce 1150. výročí

V sobotu dne 18. května 2013, před svátkem Seslání Ducha svatého, uspořádala farnost v Havlíčkově Brodě ve spolupráci s KDU-ČSL a pobočkou České křesťanské akademie na farním dvoře odpoledne pro mládež i dospělé. Program začínal zábavným pořadem pro mládež a v 16 hodin pokračoval v děkanském kostele přednáškou profesora Petra Pit'hy, CSc., která byla moderní technikou reprodukována pro účastníky i na dvoře.

Profesor Petr Pit'ha slovanským apoštolům sv. Cyrilu a Metoději poděkoval především za to, že k nám přišli. Z obsáhlé historie jejich působení a významu se zaměřil na několik bodů, aby charakterizoval význam a okolnosti kulturního a náboženského přelomu. Kníže Rastislav vyslal poselství do Byzance, aby získal apoštoly křesťanské víry, kteří by zejména dokázali víru hlásat lidu srozumitelným slovanským jazykem. Víra byla dosud v zemi Velké Moravy hlásána franskými kněžími v základních pravdách a v širokých vrstvách nemohla být jazykově prohlubována k liturgickému rozvinutí do oblasti svátostin a proseb. Slované neměli písmo, které by zachycovalo mluvenou řeč, a tím nemohli liturgicky rozšiřovat víru k požehnání domovů, lidské práce při obdělávání půdy, rybaření, lovu a při vytváření řemesel. Bylo zapotřebí založit první generaci kněží ze slovanských škol.

Význam sv. Konstantina při tvorbě slovanského písma je mimořádný v tom, že využil svých znalostí jazyků, jimiž se do té doby znalost Písma svatého šířila, tedy hebrejsky, řecky a latinsky, a vynalezl hlaholské písmo, které zaznamenalo všechny fonetické zvuky odlišným znakem. Tak proti 24 písemným znakům řečtiny hlaholice měla 41 písmen, z toho asi 8 nosovek. Je to výhoda patrna dodnes, že žáci obecných škol píší, jak slyší, takže zvládnou zapsat řeč již ve třetí třídě obecné, naproti tomu ve Francii v páté třídě a nejhůře jsou na tom v Anglii, kde si žáci osvojí správné napsání slova ještě později. Tvary písmen má hlaholice z různých jazyků, např. z hebrejštiny je použita hláska „ší“ pro „š“; první písmeno abecedy je odvozeno tvarem ze znamení kříže.

Již při prvním překladu Písma sv. do slovanského jazyka zaznamenaného v hlaholici užili písaři jakéhosi těsnopisu a dále se současně střídali při zachycování lichých a sudých vět originálního textu. Důmyslná překladatelská dílna využívala Konstantinových znalostí v rytmu slovanské řeči, aby byly texty zpěvné. Zčásti bylo nutné vytvořit nová slova pro zcela filosofické a duchovní pojmy vyspělého světa antiky. V té době se již začínal teologický spor mezi východem a západem, jakou formou vychází Duch svatý z Boha Otce a Syna. Slovanská řeč byla v Římě uznána jako liturgický jazyk, takže Velká Morava získala historicky neobyčejnou výhodu, kterou připomínali zvláště Češi po Bílé hoře.

Sv. Metoděj byl zaměřen na znalosti úseku práva a státu, vojenství a také směsice strategie a prvků některých přírodních věd. Vytvořil obdobné zakladatelské dílo jako jeho bratr: občanský zákoník. Zákoník byl rovněž geniální, jako předloha sloužil byzantský zákoník, který zestručnil. Tehdejší Velká Morava byla o několik století pozadu ve vývoji kultury a společnosti proti Byzanci, ale tím více lidé ještě žili přirozeně, bez vypočítavých intrik. Zákoník převzal mnoho z římského práva a přihlédl ke zvykovému právu tehdy platnému na Moravě. Moderně je možno říci, že Konstantin založil naši svébytnost kulturní, Metoděj pak naši samostatnost státní.

Nejdůležitějším v celém díle soluňských bratří je obhajoba jednoty křesťanů a téměř prorocky prozíravé poznání slovanského prvku pro její zachování. Při příchodu bratří na Moravu byla již jednota církve vážně ohrožena. Bratři viděli, že hrozí nebezpečí z východu, a tomu chtěli čelit vysunutím centra misíí do nepokřtěných slovansky hovořících zemí. Dále si uvědomovali, že rozkoem může vzniknout ostrý zlom mezi Východem a Západem; měli starost o univerzální církev a Evropu viděli jako křesťanský kontinent v pluralitě bránící se proti Mongolům.

Velehrad je symbolické místo, k němuž vztahujeme zakladatele svaté apoštoly Cyrila a Metoděje. Bohužel, prvotní idea cyrilometodějská neměla příležitost se zakořenit; záhy po Metodějově smrti byli jeho žáci vyhnáni. Při výročí tisíciletého příchodu apoštolů bylo v 19. století probuzeno mnoho kladného, zejména pod velkou postavou kněze F. Sušila, zaměřeného na obnovu centra pro šíření vzdělanosti, mravnosti, vlastenectví a v unionistické snaze. Tento muž docílil dobrých výsledků, poněvadž vychoval celou generaci kněží věrných církvi a národu, k nimž patřil také Antonín Cyril Stojan.

Oslava milénia byla pojata jako slavnost národní, ale zároveň náboženská a pastorační. Zatímco v Praze se tehdy diskutovalo o socialismu a buržoazním liberalismu, liberální a protiklerikální Vídeň nepokrytě přípravu oslav zesměšňovala jako folklorní událost. Oslavy nakonec proběhly bez incidentů a byla demonstrována široká jednota slovanských národů. K tomu v Čechách národní a katolická myšlenka souzněla s výtvarníky při výstavbě kostela sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně. Sláva Velehradu rostla s významem obnovených poutí a organizovanou duchovní správou, založením katolického gymnázia a kongregací sester s péčí o postižené. Historie velehradských sjezdů se táhne od roku 1907 až do druhé světové války. Tam zaznívaly názory, které dnes známe ze závěru II. vatikánského koncilu.

Letošní oslavy spadají do zmalátnělé doby, utahané a otrávené. Těžká morální krize prochází Evropou. Roli na změně a oživení bude mít skupina velmi vzdělaných osobností a skupiny bezvýznamných lidí s morálním profilem a důsledností. Novináři se budou několik dní před hlavními oslavami ve dnech 4. a 5. července 2013 zabývat penězi, tedy kolik stály přípravy, jak funguje doprava; potom za týden budou komentovat, kdo s kým seděl, zda tam došlo k nějakému skandálu či narušení, a brzy nastane o tom ticho - přejdou zase k novým aktualitám vyvolávajícími emoce. Je na nás, abychom ze slavností na Velehradě měli dobrý počinek v rodinách, školách, ve farnostech a obcích. Povzbuzují všechny křesťany, aby se nějakým způsobem zúčastnili. Krizi neodstraní politici, prognostici, mravnost také nezachrání hloupé noviny. Mravnost nemůže zachránit ani Česká biskupská konference sama o sobě, ale záleží na nás. I když budeme prohrávat, neměli bychom brečet.

Po krátké přestávce od 18 hodin sloužil Dr. Petr Piřha mši sv. s otcem vikářem Pavlem Hroznatou Adamcem, kaplanem P. Erikem Tvrdoněm a jáhnem Josefem Pecnem. Poté následovalo posezení u ohně s farností.

19.5.2013 M. Šulc

Co uděláme s Velehradem?

Zlá a nejistá léta druhé světové války konečně skončila... Ale jen třikrát se shromáždily zástupy na Velehradě. K moci se dostali zlí lidé a podle rad ze stalinské Moskvy začali budovat „nový svět“. Závist a nenávist neznaly mezí.

„Nejhorším nepřítelem, soudruzi, je církev. Má velký vliv na lidi, je zorganizovaná a hlavně má napojení na Vatikán,“ řekl soudruh Gottwald, jehož slovo platilo jako výrok božský, a nařídil sestavit zvláštní komisi, která splní úkol likvidace církve. Ta za předsednictví samotného Gottwalda zasedla a tvořila plán...

„Co radíte udělat s Velehradem?“

„Ať to běží. Předěláme to na mírové slavnosti.“

„A Cyril s Metodem?“

„Soudruhu? Ty snad nemyslíš! Byli to přece Slovani a kdo je dnes v čele Slovanů? No přece Sovětský svaz. Bratři ze Soluně nás přímo vedou k lásce k Sovětskému svazu. Bratři ze Soluně přišli z Východu. A hotovo!“

„Ale pozor tam dávat musíme. Strana tam musí bdít. Starousedlíky vystěhujem a do obce nastěhujeme svoje lidi.“

Plán byl opět splněn, ale čas pokročil a lidé už věděli, jak a před kým si dávat pozor. Nakonec se dokonce mezi těmi, kdo s režimem nesouhlasili, ujalo i rčení: „Ty jsi platnej jako komunista na Velehradě,“ což znamenalo, že je někdo k ničemu.

Víc než dvě desetiletí to šlo tak, že komunistický režim potlačoval poutě a snažil se o mírové slavnosti, ale lidé chodili na poutě. Režim byl pořád slabší, protože ekonomika šla dolů, nespokojenost a odpor lidí narůstaly. Přišel rok 1985 a s tím jedenáctisté výročí smrti sv. Metoděje. Věřící je chtěli náležitě oslavit. Přáli si, aby přijel Svatý Otec, který byl poprvé v dějinách Slovan, Jan Pavel II. To šlo snadno zamítnout, ale členové StB nasazení mezi věřící hlásili, že se na Velehrad chystá nezvykle velký počet lidí.

„Tak co s tím uděláme, soudruzi?“

„Převedem to jako vždy na mírovou oslavu, a když je to výročí, tak tam pojede soudruh ministr kultury a přednese hlavní projev.“

„Mezi poutníky rozestavíme skupiny soudruhů, aby ve vhodných chvílích tleskali a volali hesla.“

„Podle hlášení se tam chystá snad až dvě desítky tisíc lidí.“

„To nesmíme připustit, takže: autobusové linky směrem k Velehradu budou zrušeny...“

„Jak to zdůvodníte?“

„No přece, aby nepřekážely poutníkům.“

„Československé autobusové dopravě a všem podnikům, které mají autobusy, dáme příkaz, že nesmějí přijmout žádnou objednávku. Na silnicích budou technické kontroly, aby osobní auta nepřišla včas.“

„Taky můžeme nadělat objízďky.“

„Suma sumárum, pěšky přijdou, až bude po všem.“

„Chodí tam většinou lidé ze zemědělství. Zvláště v okolí uspořádáme výstavy králíků a slepic. To je pro ně zajímavější než nákej kardinál.“

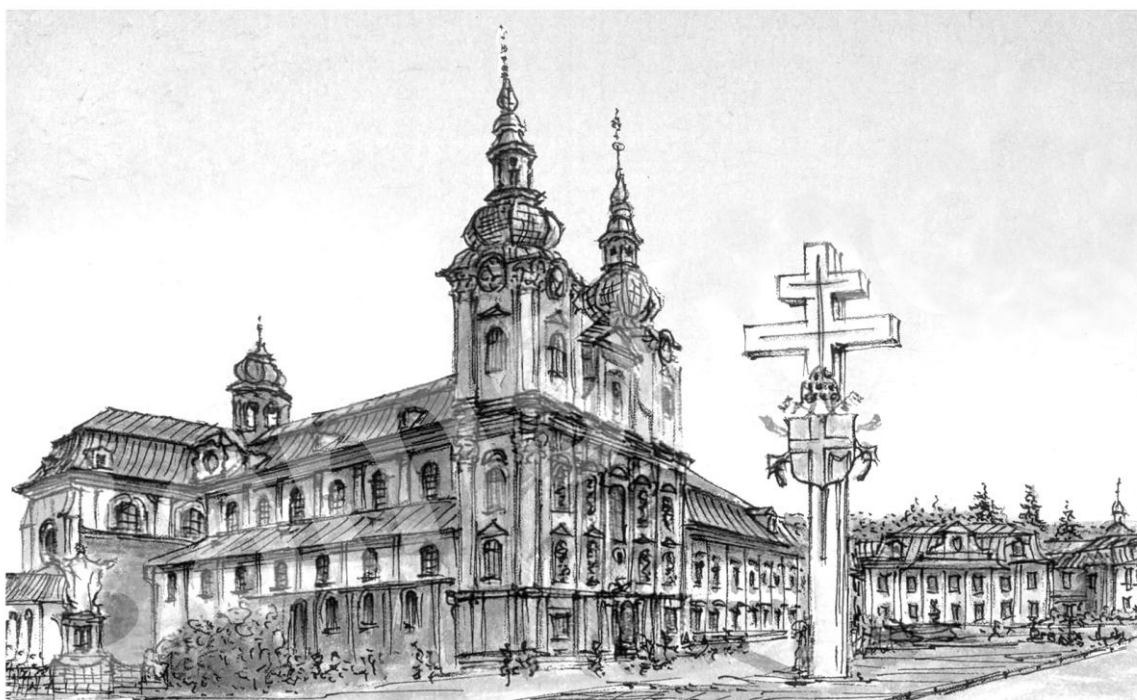
„A všude tancovačky, dechovka a pro mladý at' se hraje třeba i něco ze Západu.“

„Von tam nakonec ani nikdo nepůjde.“

Jenže lidé měli své zkušenosti. Někteří vyšli o den dřív. Už v noci před slavností tábořilo na Velehradě víc než tisíc mladých. Celou noc nespali, modlili se a zpívali náboženské písně. Policie je kontrolovala, ale nedostala záminku k zásahu. Další si našli už předem polní cesty, jeli šikovnými oklikami, a když se dostavil soudruh ministr Klusák, bylo tam sto padesát tisíc lidí.

„No nic, jdeme na to,“ řekl a stoupal na tribunu. Jako první promluvil předseda okresního národního výboru. Četl svůj v Praze schválený projev o tom, jakých úspěchů pod vedením strany okres dosáhl, jak krávy víc dojí a prasata přibývají na váze, jak... Lidé ho vypískali. Slova se ujal soudruh ministr. Dopadl stejně. Začal hned zkraje o Cyrilu a Metodějovi, ale dav začal volat: „Svatých, svatých.“ Neodradilo ho to, ale když na smluvených místech začaly nasazené skupiny skandovat mírová hesla, přehlušily je zástupy voláním: „Chceme svobodu, chceme pápeža.“ Tak to znělo zpola česky, zpola slovensky, protože z obou zemí přišli poutníci. Dosud mlčící země promluvila. Promluvila hlasitě. V souhrnné zprávě o akci si musely komunistické úřady přiznat, že „v kritickém momentu shromáždění se neprojevíly pozitivní síly, které by mohly výkřikům

čelit“. Nasazené skupiny provokatérů, které měly skandovat socialistická hesla, byly úplně přehlušeny. Velehradská pouť v roce 1985 se stala zlomem ve vnitřní situaci Československa. Kardinál František Tomášek, kterému soudruzi přezdívali „generál bez vojska“, se vrátil do Prahy jako z vítězné bitvy. Od té doby už nepřestaly různé kritické a protestní akce církevní i celospolečenské. Čtyři roky poté se komunistický režim zhroutil.

Od té doby zažil Velehrad mnoho velkých okamžiků. Papež Jan Pavel II. svou první cestou do zemí za Železnou oponou po jejím pádu v dubnu 1990 směřoval na toto symbolické místo. Zdůraznil přitom, že se naplnily tužby poutníků z roku 1985 i jeho sen o tom, aby Evropa svobodně dýchala oběma stranami duchovních plic. Znovu pak za pět let zavítal do nedaleké Olomouce, aby moravského mučedníka Jana Sarkandra a příkladnou matku rodiny Zdislavu z Lemberka prohlásil svatými. Zde se rok co rok konají poutě v den, který byl prohlášen za státní svátek, kdy si celá společnost připomíná základ naší písemné kulturnosti a státnosti. Kolem Velehradu začal čilý život a krok za krokem se obnovuje areál kláštera i barokní krása baziliky. Nová generace chystá oslavy dalšího výročí, které se blíží. Další osudy Velehradu a celé naší vlasti leží v rukách dnešních dětí a těch, kdo přijdou po nich.

Z knihy Petra Piřhy: Slyšte slovo a zpívejte píseň
(Život svatých Cyrila a Metoděje a příběh Velehradu)

Vzpomínka na Velehrad z roku 1985

Chystají se oslavy 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu; o světcích u nás promluvil P. Petr Piťha a v sobotu 25. 5. 2013 jsme mohli sledovat přenos pravoslavné liturgie v Mikulčicích. K tomuto slavení mám a dovoluji si vzpomenout v Agapé na celostátní pouť katolíků na Velehradě v roce 1985. Proč?

Mohu s radostí říci, že to bylo do té doby něco u nás nevídaného, to množství lidí, které se shromáždilo bez donucování na místě někdejších unionistických sjezdů, tam, kde s nově vytvořenou hlaholštinou jsme si začali uvědomovat své slovanské křesťanství, které nám pomohlo vyhnout se osudu slovanských kmenů na severu.

Shromáždilo se tehdy takové množství Čechů a Slováků, že se ani nikdo nepokoušel je spočítat. Desetitisíce, jak se zmiňuje P. Piťha ve své knížce, je myslím málo, bylo nás víc, kdo na místě čekali na zahájení církevního obřadu. P. Piťha o smyslu úkolu Velehradu i nás všech vydal totiž v roce 2010 knížečku Svatí Cyril a Metoděj, kterou každému doporučuji. Správně v ní píše, že lidé vypískali tehdejšího ministra kultury, když začal o světcích hovořit, aniž by uvedl, že jsou svatí. Celé shromáždění lidí protestovalo tak, že ministr zmlkl. Tehdejší režim počítal patrně s obvyklou mírovou propagandou a podporou, což se nepodařilo ministru ani tehdejšímu místnímu představiteli obce. Tito dva řečníci zmizeli a začala církevní slavnost. Říkal jsem si, s čím odjede do Říma kardinál Cassaroli, který dost ustupoval totalitnímu režimu.

Já jsem byl jeden z obyčejných účastníků, o policejních opatřeních nic nevím. Ale dýchali jsme v těch chvílích svobodnější atmosféru. Ta byla radostná. Trvalá?

Jak jiný obraz společenství křesťanů katolíků vidíme dnes po 28 letech. Pochybuji, že máme důvod být spokojeni. Navštívil nás Svatý otec, řekl, co by si přál. Jistě jsme s ním souhlasili, avšak neplníme to, ba ani o tom nemluvíme. Nemluvíme o Velehradu 1985, ani o pozdější Bratislavě.

Právě začíná na Proglasu první díl pořadu sv. Cyril a Metoděj v 19. a 20. století. Jdu poslouchat. Čtenářům děkuji.

Dr. M. Duchoň, 26.5.2013

Cesta na Velehrad 1985

Ke vzpomínce na velehradskou pout' v roce 1985 od dr. Duchoně připojím ještě jednu, která pro mě osobně patří k nejhezčím v životě.

Bydlel jsem na severu Čech a nejbližší opravdu živé poutní místo byl Dolní Ročov u Loun, kam jsme o svátku Nanebevzetí chodívali s hloučkem studentů. Na Velehrad je to ale z Ústí nad Labem přes celou republiku. V červenci 1985 jsme se tam vydali jen dva. Rychlíkem do Brna a pak nočním osobním vlakem dál na Hradiště.

Už z Brna vyjel vlak skoro plný a na každé zastávce přistupovali další a další svátečně ustrojení lidé, až z toho byl průvodčí celý zmatený:

„Tenhle vlak jezdí vždycky skoro prázdný, co se to dneska děje?“

Ale nejspíš se ptal jen na oko. Byl zdejší a musel vědět své. Choval se zdvořile, rozdával úsměvy a jen zářil, jako by i on byl jedním z poutníků.

Trať na Velehrad nevede. Lidé vystupovali podle toho, jak se rozhodli jít dál pěšky. My dva jsme vystoupili na tichém noční nádražíčku, ani se už nepamatuji, kde to vlastně bylo. Vyšli jsme směrem do Chřibských vrchů, do hlubokého listnatého lesa. Když jsme došli k první vesnici, teprve se rozednívalo, ale dobrá polovina domků už aspoň jedním oknem svítila. Začali kokrhat kohouti. K nočním chodcům se přidávali další, většinou hodně mladí lidé.

Pro nás ze severu to bylo něco přízračného, neuvěřitelného, jako z tajemného snu. Prožívali jsme opravdové mysterium rozednívání. V doslovném i symbolickém smyslu. Rozednívání osvobozené víry.

Hloučky se spojovaly, jak se sbíhaly cesty a silnice jednotlivých vesnic. Nad ránem už velehradské zvony vítaly nekonečný proud poutníků.

To, co řekl papež Jan Pavel II. při své první návštěvě rodného Polska – „*Nebojte se a napřimte hlavy!*“ – to tehdy vyslyšeli nejen Poláci, ale také Moravané, Češi a Slováci.

Jaroslav Staněk

Hymnus k chvále slovanských apoštolů

Ó světlo vlasti překrásné,
slovanských rodů přátelé,
k vašemu, bratři, výročí
budeme zpívat chvalozpěv.

Řím sám vás vítal jásavě,
jak matka syny objímá,
zdobil vás mitrou biskupskou
a dodával vám nových sil.

Do zemí kmenů divokých
vy sami Krista nesli jste,
ty, které šálil marný blud,
jste živým světlem plnili.

Duše, jež viny zbaveny,
nejvyšší láska unáší,
keř trnitý se promění
v lahodné květy svatosti.

Ted' v jasných dvorech
nebeských
když dlíti smíte, vyslyšte
tu prosbu naši: Pánovi
lid ochraňujte slovanský!

Co ztrnulo kdys v bludu, spoj
ovčinec Kristův jediný,
sledujme skutky otců těch,
ať zkvétá víra krásněji.

A ty, ó svatá Trojice,
povzbuď nás k lásce nebeské,
ať ve šlépějích předků svých
kráčíme cestou k výšinám.

Blahopřání k narozeninám

Dne 8. března 2013 oslavil náš pan vikář P. Pavel Hroznata Adamec, O.Praem. své padesáté narozeniny. Také ve farnosti proběhly oslavy – při mši svaté a při posezení s farníky u sklenky vína. S gratulací se dostavili všichni bývalí i současní kaplani otce Pavla – P. Augustin Ján Grambal z Nového Rychnova, P. Tomáš Höger (přiletěl z Říma) i P. Damián Vrchovský a také P. Antonín Duda, který v Havlíčkově Brodě dlouhá léta působil. V neděli jsme pak mohli děkovat a prosit za P. Pavla při slavnostní mši svaté také s otcem biskupem Josefem Kajnekem z Hradce Králové.

Otci Pavlovi přejeme všichni ještě jednou k narozeninám vše dobré, Boží požehnání, hojnost darů Ducha svatého, ochranu Panny Marie, hodně zdraví, radost a spokojenost v naší farnosti.

Od paní MUDr. Gabriely Cyranyové dostal P. Pavel k narozeninám báseň, kterou zde s jejich dovolením otiskujeme:

*Do celých východních Čech
zazněl hlahol zvonů všech.
Jaký jásoť, jaký ples,
co se to tu děje dnes?*

*Proč se sešly tyto davy,
něco se tu asi slaví.
Náš pan vikář ve zdraví
padesátku oslaví.*

*Ten se ale ztrácí davu,
nechce asi žádnou slávu.
Protože ho máme rádi,
přejeme mu hodně zdraví.*

*Chceme mu vše dobré přát,
také velké díky vzdát.
Máme štěstí, že ho máme,
stále na něj spoléháme.*

*Když o milost prosíme,
i za něj se modlíme.
Pastýř je to jak se patří,
my jsme jeho sestry, bratři.*

*Když zazpívá před oltářem,
všichni se až skloní na zem.
Poutní místa v cizí zemi,
to je pro něj potěšení.*

*Svatá Země, Lurdy, Řím,
ten poslední především.
Na kole když sílu ztrácí,
v masu ji pak rychle vrací.*

*A když je jí třeba více,
přidají se jitrnice.
Kdyby přišla chmura snad,
není třeba proto lkát.*

*Vínečko si může dát,
pak se zase všemu smát.
Přejeme mu v tuto chvíli
hodně štěstí, zdraví, síly.*

*Není přeci žádný kmet,
ať je s námi do sta let.
A největší naše přání:
ve všem Boží požehnání.*

Kronika

Matrika pokřtěných:

Listopad – prosinec 2012

Adam David Pinta, Aneta Staňková, Jonáš Michal Vaňkát, Anna Šimánková, Martin Koubek

Leden – květen 2013

Michael Vojtěch Mužík, Adrián Matuš Oračko, Jan Hrančík, Michala Anna Nová, Veronika Novotná, Ondřej Novotný, Tomáš Majer, Šimon Jan Zelingr, Marek Lukáš Zelingr, Eliška Panská, Daniel Mach, David Lukáš Matějka, Jakub Ladislav Vojtěch, Šimon Pospíchal, Šimon Prokop Veselý, Lucie Hana Drahozalová, Nela Bohuslava Drahozalová

Matrika pohřbených:

Listopad – prosinec 2012

Josef Zadina (1930), Miroslav Bárta (1973), Jiří Sedlák (1938), Marie Jelínková (1925), Božena Zadinová (1932), Marie Bártová (1934), Vladislav Zelený (1930), Antonín Culek (1929), Jaroslav Pertl (1924)

Božena Stará (1921), Jaroslav Bůša (1949), Jaroslav Volf (1937), Jan Markvart (1929), Jaroslav Bláha (1942), Marie Polívková (1921), Václav Bárta (1929)

Leden – květen 2013

Marie Jindrová (1924), Miloslav Fikar (1924), Karel Halama (1929), Václav Duben (1927), Marie Janovská (1925), Jan Jeřábek (1920)

Marie Beránková (1924), Václav Borovička (1936), Marie Vágnerová (1927), Jaroslava Rytnauerová (1940), František Baloun (1943), Marie Tasovská (1929), Alois Vytasil (1948), Václav Benák (1932)

Josef Duben (1931), Jaroslava Klofáčová (1950), Jaroslav Benda (1927)

Anna Gryčová (1941), Jan Koten (1938), Eva Brožová (1928), Ladislav Votava (1934), Marie Machková (1929)

Josef Veselý (1930), Josef Žák (1935)

Matrika oddaných:

Listopad 2012

Marek Bárta a Bc. Renáta Machálková

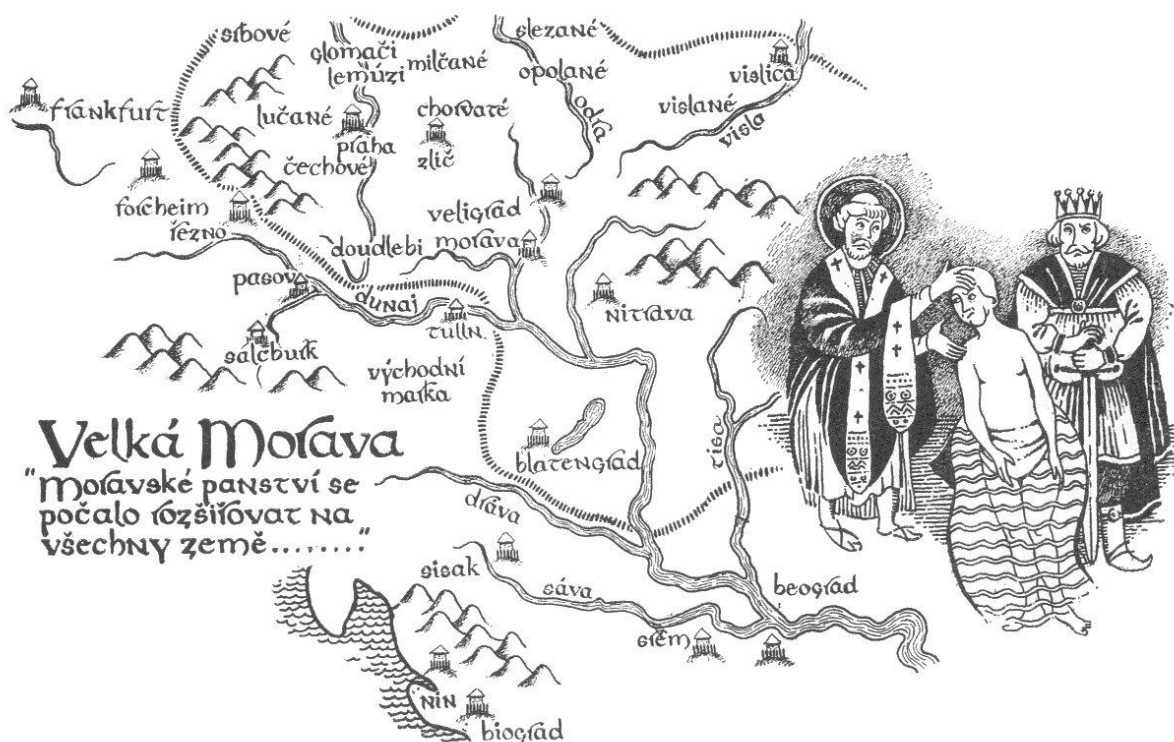
Duben 2013

Libor Kreuzmann a Markéta Prchalová

Děti, které přistoupily 26. května 2013 k 1. svatému přijímání:

Tomáš Ferbr, Terezie Kodrasová, Šárka Lebrušková

Katechetka: Mgr. Eva Drahozalová

Drogová závislost

beseda s řeholní sestrou Immaculátou Konvalinkovou, členkou Kongregace Školských sester sv. Františka

Dne 1. března 2013 proběhla v rámci postní duchovní obnovy naší farnosti beseda na téma drogové závislosti. Možná si kladete otázku, jak souvisí postní doba a příprava na slavení Velikonoc s tématem drogové závislosti. Souvisí a myslím, že docela dobře. Velikonoce jsou přece svátky naší spásy, tedy vysvobození z moci zla, z moci naší největší závislosti – HŘÍCHU - v jeho nejrozmanitějších podobách. Slavíme Kristovo vykoupení a dar nového života. Boj se závislostí je právě hledáním ztracené svobody a hledáním nového života.

Jaký tedy tento březnový večer byl? V úvodu musím říct, že mě překvapila malá účast. Z celého

vikariátu totiž svůj čas a zájem našlo pouze 15 lidí a chtělo by se z tohoto úhlu pohledu říci, že to snad ani nestálo ani za tu vynaloženou námahu a prostředky... ALE... Opak je pravdou !

Jako jeden z účastníků musím říct, že jsem byl nesmírně obdarován. A myslím, že my všichni, o čemž svědčí i fakt, že beseda původně odhadovaná na 1,5 hodiny trvala bezmála 3 hodiny a povídání a lidské sdílení jako by neznalo čas.

Osobní svědectví sestry Immaculaty a pana Zdeňka o jejich životě s drogami a svědectví Boží blízkosti i v těch nejtemnějších chvílích jejich života bylo hodně silné. Bylo to svědectví lidí, kteří se dostali na samé dno a upadli do skutečné lidské bídy, kdy bychom mohli právem očekávat zatracení, a přesto vidíme autentické živé svědectví Boží lásky, která je neopustila, ale našla právě v této největší temnotě jejich života. Bylo to svědectví opravdového obrácení a takřka zázračného uzdravení ze závislosti v životě sestry Immaculaty a svědectví vzešlého světla po 28 letech fetování Zdeňkova.

Kromě toho si z besedy odnáším potvrzení faktu, že společným kořenem zla, které dává závislostem různého druhu vzrůst, je podle zkušenosti našich hostů chybějící láska v rodinách, absence vědomí vlastní hodnoty, zakotvení, přijetí a sebezpřijetí. Že závislost ovšem není jen problémem rozvrácených či nějak narušených rodin, ale i rodin dobrých a fungujících, včetně křesťanských, kde svoji úlohu zase sehrává nepřiměřená náročnost rodičů, souhra okolností, do kterých se dítě dostává v kolektivu vrstevníků - dětská zvědavost, vzdor, tlak kolektivu, příležitost...

Nám rodičům budiž útěchou zkušenost hostů, že děti z milujících rodin mají mnohonásobně větší šanci nalézt cestu záchrany, protože mají větší motivaci, dobrý příklad, zázemí, LÁSKU a VÍRU. Z mnoha jiných informací hostů bych chtěl zdůraznit i potvrzení domněnky, že dnešní trend benevolence k tzv. měkkým drogám a marihuaně je naprosto zcestný a není pravdou, že není předstupněm k toleranci tvrdých drog, naopak vytváří prostředí pro vyšší zájem o drogovou zkušenost.

Nám všem bych chtěl přát, abychom příště lépe využívali příležitostí na podobná setkání, která bývají vzácná. Ne vždy se totiž podaří setkat s živým a osobním svědectvím, ne vždy se tak bezprostředně předává osobní zkušenost, ne při každém setkání dochází ke skutečnému sdílení srdcí. Vím, že mladí jsou tímto tématem možná trochu zahlceni ve školách, ale toto setkání bylo výjimečné svým duchovním rozměrem, který 80% přednášek podobného druhu chybí.

Nás všechny prosím o modlitbu za všechny, kdo se závislostmi bojují, kdo bojovat pomáhají a za všechny, kdo budou pokušení drog, alkoholu, pornografie a všech ostatních závislostí vystaveni.

Ing. Petr Trefil

Rádce – šéf dětské party

Vždy, když rodič některého z nováčků v našem skautském oddíle pošle před schůzkou omluvu ve znění: „Omlouvám dnes syna z kroužku.“, v duchu se pousměji a říkám si, že ještě neví, jak to u nás chodí. Omluva je samozřejmě v pořádku, jen to slovo “kroužek” se mi nějak přičí. Snažíme se vždy rodičům vysvětlit, že nejsme jen jeden z řady kroužků jejich ratolesti – místo, kam by bylo možné dítě odložit s tím, že se o něj na pár hodin někdo postará a poskytne mu zábavu či vzdělání.

Kdepak, vlčácká šestka či skautská družina je v první řadě klukovská parta a to, jak společně tráví čas, i to, co se na schůzkách přiučí, záleží z velké části na každém členovi party. On sám je mnohdy tím, kdo vybírá či připravuje program a učí něco ostatní (nebo by to tak alespoň mělo být).

S většinou metod, které skauting využívá k naplňování svého poslání (kterým je jednoduše řečeno „dělat svět o něco lepší podporou rozvoje mladých lidí“) je možné se setkat i u jiných organizací či vzdělávacích institucí. Nicméně skauting dělá unikátním právě jejich propojení dohromady. Pokud bych měl ale některou z metod přeci jenom vypíchnout, byl by to asi právě onen důraz na „partu“ - ten je součástí tzv. družinového systému a zcela klíčovou roli v této oblasti hraje „rádce“. Takovou klukovskou partu přeci nemůže řídit nějaký dospělý – to je právě úlohou rádce, kluka (holky) zhruba ve věku ostatních členů party (družiny). Bavíme se tu o věku cca 13-16 let – nejde tedy o žádné lety zkušeností ověřené bardy ani vystudované manažery, a přesto musí být rádce schopen a ochoten soustavně a dlouhodobě vést tým, strategicky plánovat,

podílet se na řízení oddílu, řešit krizové situace, vymýšlet poutavý program, komunikovat s rodiči členů družiny a dělat spoustu dalších věcí.

Bez dobrých rádců se neobejde žádný rozumně fungující skautský oddíl a trůfám si říct, že kvalitní rádcové jsou často důležitější než kvalitní vůdce. Vždyť jsou to právě oni, kdo je „na bitevním poli“ a tráví se skauty většinu času - práce rádce určuje, kam se družina během roku „posune“ i jaká je v ní nálada. Na máloco je vůdce tak hrdý, jako na šikovného rádce, kterého si „vypiplal“ z malého vlčete, u kterého pozoroval, jak se pomalu zlepšuje v oněch „manažerských“ dovednostech, vyjadřování, trpělivosti i různých drobnostech.

Odvěkým problémem je časová náročnost rádcování – vždyť rádcí jsou většinou ti nejlepší, kluci/holky nesčetných aktivit, v nichž mnohdy vynikají. Co jim rádcování přineslo a co je naučilo, navíc většinou docení až s odstupem (např. při hledání zaměstnání). Řízení oddílu vůdcem je tak mnohdy spíše vyjednáváním o čase rádců a ostatních členů oddílového vedení. Důležité je tedy rozumně často rádce vystřídat.

Vědomi si toho, soustředili jsme se v letošním roce s oddílovou radou mj. právě na výchovu nových rádců a uspořádali jsme rádcovský kurz BRaK (Bleskový Rádcovský Kurz) otevřený oddílům z celého okresu. Zúčastnilo se ho 19 kluků a holek ve věku od 11 do 17 let, se kterými jsme se během čtyř večerů a jednoho víkendu ponořili do témat jako bezpečnost, zdroje inspirace pro tvorbu programu, rétorika, první pomoc, družinová schůzka, zpětná vazba, motivace a mnoha dalších. Věřím, že z nich budou dobří rádcové a rádkyně a především, že se jim podaří udělat svět o něco lepší:-)

Petr Vondráček – Cid
3. oddíl BLESK, www.blesk.skauting.cz

Anketa:

Zeptal jsem se našich rádců a těch, kteří po nich rádcování nejspíš převezmou, na to, proč si nejspíš právě je družina (a vůdce) vybrala, co musí rádcování obětovat, co jim naopak přináší a co se díky nim povedlo nebo na co by se chtěli zaměřit. Některé odpovědi zde pro zajímavost uvádím:

Václav:

Poznal jsem, jak obtížné je vést skupinu, a právě to jsem měl příležitost se naučit.

Obětovat musím hlavně čas, který bych jinak mohl věnovat svým jiným četným zájmům.

Například se mi asi povedlo dobře svoji družinu připravit na Svojsíkův závod, kde jsme letos vyhráli základní kolo a postoupili do krajského, což určitě považuji za úspěch.

Vojta - Pirát:

Získal jsem spoustu nových zkušeností jako například: organizace různých výprav, příprava programů pro členy.

Jako rádce musím věnovat více času a úsilí do chodu družiny, než ostatní.

Mým hlavním cílem je z družiny udělat partu kamarádů, kteří si budou rozumět .

Tomáš - Bobek:

Vybrali si mě asi proto, že jsem už ve vlčatech vedl "šestku", a možná i proto, abych se naučil zodpovědnosti.

Myslím si, že mě může naučit hlavně té zodpovědnosti a určitě nějaké zkušenosti do světa... :)

Řekl bych, že si spoustu věcí už neužiju jako předtím, protože budu muset myslet na bezpečí ostatních aj.

Adam:

Čekám, že rádcování mi přinese větší autoritu a různé výhody.

Budu muset ve svém volném čase připravovat program a být ostatním dobrým vzorem.

Družině bych chtěl přinést větší motivaci – k plnění skautské „stezky“ a vyhrávání soutěží.

Tomáš:

Proč si vybrali mě, to nevím, nejspíše jsem od přírody rozumný.

Myslím, že rádcování mě naučí lépe vést partu.

Chtěl bych do přípravy programu více zapojit ostatní členy družiny (mě to dělat všechno nebaví).

Pavlík:

Zvolili si mě nejspíš proto, že ke mně měli důvěru a věřili, že je budu schopný vést. Já sám pořádně ani nevím, čím se na to hodím.

Rádcování ti pomůže lépe pracovat a komunikovat s mladšími kluky. Naučíš se být za někoho odpovědný.

Jediná cena je asi volný čas, který je k rádcování hodně potřeba.

Podařilo se trochu ty kluky posunout vpřed, naučili se něco, co nikde jinde nezískají.

Martin - Mouka:

Myslím si, že si mě družina vybrala kvůli tomu, že mám zkušenosti s vedením družiny již od vlčat a také kvůli tomu, že jsem služebně nejstarší. Asi mi věří.

Naučím se lépe vést tým a taky to bude zkušenost do dalšího života a do budoucna.

Rádcování mě baví. Jediné, co musím obětovat, je víc času při přípravě programů, ale to mi nevadí. Sem tam ale musím obětovat i svoje nervy:-)

Připravil Petr Vondráček – Cid

Správy z Ríma do Havlíčkovho Brodu

Rezignácia pápeža, konkláve a predstavenie nového pápeža verejnosti sú udalosti, ktoré sa nezažívajú každý deň a ani každý rok. Prvotný šok vystriedala zvedavosť a neskôršie radosť z nového pápeža.

Informácia o rezignácii Benedikta XVI. ma zastihla tesne pred obedom v pondelok 11. 2. 2013. Najprv som si prečítal titulok na jednom z internetových českých portálov. V duchu som to komentoval, že novinári to pravdepodobne zle preložili. Slovenské a talianske denníky na internete taktiež písali túto informáciu a tak som si zapol televízor a sledoval zvolanú tlačovú konferenciu vo Vatikáne. Hovorca Vatikánu páter Frederico Lombardi zapakoval slová svätého otca Benedikta XVI.: *Po opakovanom spytovaní si vlastného svedomia som pred Bohom dospel k istote, že moje sily pre pokročilý vek už nestačia na náležité vykonávanie úradu. Som si dobre vedomý, že táto služba svojou duchovnou povahou sa musí vykonávať nielen činmi a slovami, ale aj utrpením a modlitbou.* Pápež svoj krok označil za rozhodnutie, ktoré má obrovskú dôležitosť pre život cirkvi.

Prvotný šok, ktorý sa stal skutočnosťou, rezonoval aj počas obeda v našom generálnom dome. Všetci sme boli z toho vykoľajení a nevedeli sme, čo sa vlastne deje, ako to myslel, čo bude ďalej. V deň, kedy sv. Otec Benedikt XVI. odlietal z Vatikánu do letného sídla v Castel Gandolfo, sme biely vrtuľník sledovali z terasy nášho domu. Bolo to v štvrtok 28. 2. 2013 okolo 17:30 hod. a svätý otec ako keby sa chcel z Rímom rozlúčiť. Obľetel Večné mesto a zamieril k Lateránskej bazilike, ktorú dva krát obľetel a definitívne nabral smer Castel Gandolfo.

Dva dni pred konkláve nás prišiel navštíviť kardinál Baselios Cleemis Thottunkal z Indie. Študenti z jeho diecézy bývajú v našom internáte sv. Norberta. Zahrnuli sme ho po obede otázkami ohľadom voľby nového pápeža, ale nič nám neprezradil a nič nové sme sa nedozvedeli, len to, čo sme vedeli z talianskych médií.

Samotné konkláve sme s napätím sledovali, podobne ako celý svet. Čierna farba dymu oznamovala správu, že pápeža ešte nemáme. V stredu, druhý deň konkláve, jeden zo spolubratov pri obede poznamenal: *Dnes večer zvolia pápeža, ktorý bude silný a zreformuje cirkev. Pokiaľ ho nezvolia dnes, zvolia ho zajtra a nebude to silný kandidát.* Jeho slová sa naplnili a informácia o bielom dyme nad Sixtínskou kaplnkou nás zastihla počas večernej spoločnej modlitby. Poniektorí zo študentov všetko nechali a utekali na námestie sv. Petra. Tí, ktorí sme ostali v dome, sme sa striedali pri televízore v spoločenskej miestnosti, aby

sa zase druhá časť mohla spokojne navečerať v refektóriu a neunikla nám historická chvíľa predstavenia nového pápeža z balkóna svätopeterskej baziliky.

Jorge Mario Bergoglio, zaznelo z televíznej obrazovky a v našej spoločenskej miestnosti nastalo hrobové ticho. *Argentína*, preťal hrobové ticho hlas niektorého zo spolubratov. Trošku to zašumelo v miestnosti, lebo po pravde povedané, nikto ho nepoznal a nepatril medzi preferovaných kardinálov. *Meno*

nového pápeža je František, pokračoval v oznamovaní informácií protodiakon, kardinál Jean-Louis Pierre Tauran z televíznej obrazovky. Po príhovore nového pápeža sme sa presunuli do kaplnky a spoločne sme sa pomodlili za nového svätého otca.

Inauguračná sv. omša pápeža Františka sa konala v utorok 19. 3. 2013 na sviatok sv. Jozefa. Aj keď to bol pracovný deň, univerzity v Ríme dali študentom voľno, aby sa tejto slávnosti mohli zúčastniť. Námestie sa zaplňalo od samotného rána. Asi hodinu a pol pred začiatkom sv. omše už boli všetky miesta obsadené a čakalo sa na sv. otca. Na začiatku sv. omše privítal srdečne každého pútnika. V homílii spomenul aj toto: *Starat' sa, chrániť si vyžaduje dobrotu, vyžaduje si, by sme žili nežne. V evanjeliách sa Jozef javí ako silný, odvážny, pracovitý muž, ale z jeho srdca vychádza veľká neha, ktorá nie je čnosťou slabých, ale práve naopak, je znamením pevného ducha a schopnosti byť pozorným, byť súcitným, byť skutočne otvoreným voči inému a voči láske. Nemôžeme sa báť dobroty a nežnosti! Chráňme Krista vo svojom živote, aby sme ochránili iných!*

Prístup sv. otca k pútnikom a jeho príhovory priťahujú do Ríma ľudí z celého sveta. Pravidelné stredajšie audiencie sú obsadené do posledného miesta vo Vatikáne. Podľa informácii z tlačového strediska je každý týždeň rozdáných 80 000 lístkov na audienciu a ďalších 5 až 10 tisíc ľudí stojí mimo vyhradený priestor a počúvajú slová sv. otca v okolitých uličkách.

V závere už len pripájam slová pápeža Františka z 19. 3. 2013: *Prosím o príhovor Pannu Máriu, sv. Jozefa, sv. Petra a Pavla, sv. Františka, aby Duch Svätý sprevádzal moju službu, a vám všetkým hovorím: modlite sa za mňa!*

Tomáš Rastislav Höger, O.Praem.

Zaujímavosti o Vatikáne a pápežoch

V posledných mesiacoch sa o pápežovi, Vatikáne, konkláve, Františkovi napísalo už naozaj veľa. Čitatelia chcú vedieť toho čím viacej, novinári sa predbehujú, kto bude vo vydávaní článku najrýchlejší. Pripravil som pre vás také spektrum zaujímavosti z najmenšieho štátu na svete a o pápežoch. Možno si nájdete odpoveď na otázku, ktorá vám vrta hlavou.

Ktoré storočie zaznamenalo najviac pápežov?

Storočím, v ktorom sa uskutočnilo najviac zvolení pápežov, bolo IX., presnejšie roky 867-965, kedy bolo na Petrov stolec uvedených dvadsaťosem pápežov.

Ako dlho sa môže voliť pápež?

Neexistuje časové ohraničenie konkláve, voľby nového pápeža. Najdlhšia voľba sa odohrala po smrti pápeža Klementa IV. v roku 1268. Kardináli potrebovali na zvolenie pápeža Gregora X. 2 roky, 9 mesiacov a 2 dni.

Aké tituly prináležia pápežovi?

Pápežský úrad je zviazaný s rôznymi honorárnymi titulmi. Pápež je Biskupom Ríma, Následníkom Princa Apoštolov, Kristov vikár na zemi, Najvyšší Veľkňaz Univerzálnej Cirkvi, Sluha sluhov božích, Patriarcha Západu, Prímas Talianska, Arcibiskup a Metropolita Rímskej provincie a Vrchný panovník Vatikánskeho štátu.

(Setkání Papeže Františka s Benediktem XVI.)

Aký je pápežov plat?

So zvolením jedného z kardinálov za pápeža dostáva sa dotýčnému povýšenia, no zároveň i poníženia. Je to možno neuveriteľné, ale pravdivé- pápež nezarába ani cent! Pápež nevlastní dokonca ani žiadne osobné konto v banke.

Čo sa deje z tisícmi darov, ktoré pápež dostáva od veriacich?

Okrem umeleckých diel, ktoré sú odovzdané do jedného z vatikánskych múzeí, takmer všetky dary (napr. aj elektronika) sú rozdane chudobným rodinám.

Odkiaľ čerpá pápež informácie o dianí vo svete?

Skupina odborníkov prečíta každé ráno okolo 30 talianskych a svetových denníkov. Dôležité články vyberú a preložia do taliančiny. Tento výber z rozsahom asi 20 strán predložia pápežovi okolo 10 hod.

Ako trávieval rád voľný čas Ján XXIII.?

Tento pápež veľmi rád navštevoval najvyššie obývané miesto vo Vatikáne- Vežu vetra. Nosil so sebou ďalekohľad a s obľubou celú hodinu pozoroval život v uliciach Ríma... Dnes je toto miesto používané pre ubytovanie prominentných hostí Vatikánu.

Ktorí s pápežov vykonávali pred svojim zvolením aj iné zamestnanie?

Pápež Eusébius (310) bol lekárom a historikom. Pápež Bonifác VII.(1294-1303) vykonával prax advokáta. Pius II. (1458-1464) bol diplomovaný literátom a básnikom. Pápež Inocent X. (1644-1655) bol sudcom a pápež Inocent XI. (1676-1889) bol bankérom.

Ktorý pápež ohlásil osobne svoje zvolenie?

Na konkláve v júny 1846 bol poverený sčítaním hlasov kardinál Giovanni Ferretti. Počas 3. hlasovania prečítal prvých 18 hlasov, ktoré patrili jemu. Prekvapený a ustrašený kardinál pokračoval v sčítaní hlasov. Jeho meno sa na hlasovacích lístkoch objavilo nakoniec 36 krát, čo zodpovedalo viac ako dvom tretinám hlasov potrebných na zvolenie pápeža. Tak bol zvolený pápež Pius IX.

Stal sa niekedy laik pápežom?

Po mnohých storočiach teologických diskusií bol v roku 1975 definitívne vymazaný zo zoznamu pápežov Ottobono Fieschi zvolený za pápeža v roku 1276 pod menom Hadrián V. Na Petrovom stolci sedel však len dva mesiace. Potom náhle zomrel. Ottobono pri svojom zvolení nebol kardinálom, ani biskupom, ba dokonca ani kňazom. Tento stav sa nezmenil ani po zvolení za pápeža. A tu je pravidlo pre voľbu pápeža striktné: „Ak ten, ktorý pred svojim zvolením za pápeža nebol predtým vysvätený za biskupa, nech sa tak stane hneď po jeho zvolení.“

Ktorý pápež bol pápežom najkratšie?

Pápež Štefan II. zomrel po 4 dňoch od svojho zvolenia. Bolo to v roku 752. 22. marca bol zvolený a 25. marca zomrel. Jeho nasledovník si zvolil takisto meno Štefan II. Preto sa ku nemu do zátvorky pridáva číslovka III.

Ktorý pápež mal roľnícky pôvod?

Pápež Ján XXIII. mal jednoduchý roľnícky pôvod. Sám pápež raz vtipne o chudobe svojej rodiny poznamenal: „Existujú tri spôsoby, ako sa môže muž zruinovať: ženy, hazardné hry a roľníctvo. Môj otec si vybral najnudnejší spôsob...“

Ktorý pápež zomrel tragicky?

Bol to pápež Ján XXI. Stalo sa to 20. mája 1277, keď sa zrútila vo Viterbe nová budova, v ktorej pápež nocoval. Bol pápežom 9 mesiacov.

Boli niekedy nezhody medzi pápežom a štátnym sekretárom?

Jedným z najschopnejších štátnych sekretárov bol kardinál Dominico Tardini. Napriek tomu, že jeho vzťah z pápežom Jánom XXIII. bol výborný, ich povahy sa niekedy dostávali do zaujímavých situácií. Tardini mal svoju kanceláriu priamo pod pápežovou. Keď mal zlú náladu a nepáčilo sa mu niektoré z pápežových rozhodnutí, hovoril o pápežovi ako o „tom hore“. A pretože sa vo Vatikáne sa nič neutají, pápež sa to dozvedel. Dal si zavolať Tardiniho a povedal mu: „Chcel by som si s vami niečo vyjasniť. „Ten hore“ je Pán, Otec Nebeský v nebi. Ja som iba „ten na poslednom poschodí“. Takže vás prosím, aby ste si nás nemýlili!“

Koľko trvá pešia obchôdzka okolo Vatikánu?

Prechádzka okolo gigantických múrov obkolesujúcich Vatikán trvá presne 60 minút.

Aký je vývin latinčiny?

Latinčina bola dlhú dobu v Európe i v Cirkvi považovaná za jazyk číslo jeden. I ona však musela prechádzať rôznymi inováciami. Jeden zo zodpovedných redaktorov nového slovníka latinčiny sa veru musel zapotiť, aby vymyslel nové výrazy napr. pre televízor /*imaginum transmissio per electricas undas*/, radar /*radioelectricum instrumentum monitorum*/, atómovú bombu /*pryobulus atomicus*/, či ústredné kúrenie /*calefacientis aquae ductus*/ a iné. Vo Vatikáne vychádza nákladom 1000 kusov i časopis, ktorého jedinou rečou je latinčina. Dokonca i reklama je tu v latinčine. Takže zubná kefka je uvádzaná ako „*peniculus dentarius*“ a holiaci strojček „*novacula ab inferendis vulneribus tuta*“. A tak nový slovník obsahuje okrem 30 tisíc klasických výrazov a 10 tisíc úplne nových...

Podľa rôznych internetových stránok pripravil P. Tomáš Rastislav Höger

Noc kostelů 2013

Vzpomínám si, jak se před čtyřmi lety v Brně poprvé objevily barevné plakátky s pozváním na akci, která slibovala poodhalení skrytých tajemství tamních kostelů. Myšlenka otevřít duchovní prostory a nechat do nich nakouknout všechny, i ty, kteří sem normálně nechodí, mi přišla krásná - takový obraz otevřené Boží náruče. Zástupy, které se onen večer tvořily před jednotlivými chrámy, ukázaly, že možnost „ochutnat“ křesťanství v jeho nejružnějších podobách zaujala mnohé.

Nápad uspořádat tuto akci vznikl v roce 2004 v Rakousku a po pěti letech se jím nechali inspirovat právě v brněnské diecézi. S každým dalším rokem pak přibývaly nové kostely, které se se svým programem připojily. Jsem moc ráda, že mezi ně patří i naše farnost.

A tak se v pátek 24. května 2013 v Havlíčkově Brodě otevřely dveře děkanského chrámu i kostelíka sv. Vojtěcha všem zájemcům, kteří přicházeli a hledali Boží dotek či tajemství dávných časů nebo snad kulturní a umělecký zážitek....

Já jsem letošní noc kostelů prožila v hlavním chrámu Nanebevzetí Panny Marie, kde od odpoledních hodin probíhaly intenzivní přípravy. Po mši svaté se rozezněly zvony na věži a zvaly všechny k dalšímu programu, který se nesl převážně v hudebním duchu. Bylo skvělé potkat se s novými lidmi a předat jim alespoň kousek radosti a naděje, kterou v nás Pán rozžihá. Domů si tak, myslím, neodnášeli jen silný zážitek z umělecké výzdoby chrámu a jeho velkoleposti, ale také kousek světla, který může rozzářit třeba lehce zašedlá zákoutí. Když jsem viděla úsměvy na jejich tvářích a nadšení těch, co program připravovali, napadlo mě, že i takovou podobu může mít zvěstování evangelia.

Radka Čapková

Noc kostelů u sv. Vojtěcha

Program v kostele sv. Vojtěcha začal v 16:30 komentovanou prohlídkou kostela a přilehlého hřbitova. Tuto prohlídku vedl pan učitel Staněk. Bylo to poutavé vyprávění o historii kostela i historii města a jeho obyvatel. První prohlídky se zúčastnilo asi 100 lidí, potom byla v 19:00 hodin ještě jedna a té se zúčastnilo asi 60 lidí.

V kostele byly nainstalovány panely, na kterých byla vysvětlena různá úsloví, která používáme v běžném životě, a možná ani nevíme, že jejich původ je v Bibli, jako například "stojíš jako solný sloup" nebo "Jobova zvěst" atd. Dále byly pro návštěvníky připraveny tři scény z Bible z biblických postav a výstava různých překladů Bible. Tak jako minulý rok, tak i letos si návštěvníci oboje prohlíželi s velkým zájmem.

Letošní novinkou byla zákristie kostela proměněna v "Nikodémovu světničku", bylo to místo pro soukromý rozhovor s duchovním. I tato služba byla plně využita. Těm, kdo měli zájem, ochotně posloužil otec Erik Tvrdoň, za což mu patří dík.

Od 20:00 hodin probíhalo čtení z Písma ,svatého. Při čtení různých biblických příběhů se vystřídali jak organizátoři, tak i, k našemu potěšení, návštěvníci. Myslím, že každý, kdo se v tom chladném počasí rozhodl navštívit kostel sv. Vojtěcha, mohl odejít s povzbuzením, novými poznatky, nebo jenom s dobrým pocitem, že páteční večer využil k obohacení sama sebe.

V. Kiššová

Autorské čtení

Redaktor Miloš Doležal nás večer dne 5. dubna 2013 v sále bývalé školy na Rubešově náměstí seznámil s výňatky ze své knihy „Jako bychom dnes zemřít měli“ o událostech v Číhošti. Řadu pasáží citlivě recitovala jeho manželka Jana Franková, herečka, a členil hudebník s bubínkem. Bylo nás tam přes padesát posluchačů, naslouchajících pozorně a se zaujetím.

Poznali jsme tragické důsledky události ze 3. neděle adventní, ze dne 11. prosince 1949, kdy v malém kostele v Číhošti se pohnul oltářní křížek. Nebýt politického souběhu událostí, byly by důsledky obdobné jako u řady jiných nevysvětlených jevů na posvátných místech; lidé by tuto událost přijímali nebo odmítali, třeba by se dostala do historie jako zvláštnost, nebo by ji přikryl čas. Zde však tento příběh byl uchopen totalitní mocí k vyprovokování protináboženského boje a pronásledování. Následky se projeví v osudech mnoha lidí, kteří byli uvězněni a postiženi; Josef Toufar byl během měsíce výsledku ubit k smrti.

Násilnický lživý režim ve své zaujatosti nechtěl po celou dobu čtyřiceti let přiznat pravdu o svém nelidském postupu, jak je zaznamenán v jeho obsáhlých policejních svazcích. Uvolnění v roce 1968 bylo příliš krátké a dočasné, než aby se pravda dostala na povrch. Tenkrát jsme ještě jen tušili, co se asi za případem skrývá. Bylo však potřeba mnoho let, než se otevřely archivy a než solidní historikové dokázali událost posoudit. Dodnes však bezpečně nevíme, proč se křížek pohnul a kdo to způsobil.

Autor je plně autentický ve svém vyprávění a v souladu s obecným chápáním událostí ze strany svědků. Josef Toufar je ve knize zobrazen, jak jej viděli současníci: jeho cesta byla zvláštní, pocházel z rodiny spíše tvrdě agrárního

založení, podrobil se vedení svého otce, ale „něco“ na něho působilo již od dětského kázání ve vrbě a projevovalo se dobrotou srdce. Po otcově úmrtí se v něm zrodila silná touha po kněžství, na které se připravoval studiem 12 let a překonal všechny těžkosti přirozeně vzniklé z toho, že do první třídy gymnázia nastoupil až v 26 letech. Nebyl vynikajícím žákem, ale jeho touha jej převáděla přes všechna studijní úskalí. Překonal i možnou odbočku nastalou po předčasném úmrtí staršího bratra, která by spíše vyžadovala, aby nastoupil na bratrovo místo. Je šťasten v kněžské službě, kterou však mohl vykonávat pouze necelých 10 let.

Různé prameny o jeho kněžském působení se především shodují v tom, jak zcela žil pro farnost v Zahradce, jak dovedl se všemi obyvateli, bez ohledu na postavení nebo víru, komunikovat a nezištně pomáhat, zvláště mladým lidem, sirotkům, sociálně slabým: pořádal pro ně zájezdy, divadla, taneční kursy, zábavy; staral se o jejich studia, zaměstnání, pomáhal peněžně a balíčky. Úspěšné působení mezi mládeží bylo hlavním důvodem jeho přemístění do Číhošti, vynucené akčními výborem ještě v měsíci únoru 1948. Na novém působišti nepřestává obětavě pracovat a svědci do smrti si vzpomínali na veselice u kostela o večerech nebo v nedělní odpoledne.

Miloš Doležal dokázal materiály o Toufarovi shromažďovat po dvacet let a dále v nich pokračuje, takže už nyní má podklady k doplnění. Tato pilná práce fakticky odkryla slabiny předchozí knihy Františka Drašnera na stejné téma. Ten se přiklonil k tezi, že pohyb křížku byl inscenován orgány tajné bezpečnosti. Proti tomu se především ozvaly hlasy místních občanů, kteří dobře poměry znali. Rovněž náčelník stanice SNB Golbricht svým prvním ohledáním místa a křížku nic podezřelého neshledal, pouze mírné vychýlení křížku. Na omluvu F. Drašnera dlužno říci, že se nedostal k řadě policejních dokumentů, které byly odtajněny až později.

Je mimořádné, že kniha pro svou hodnotu a bohatost fotografií se stala bestsellerem a získala prestižní ocenění Lidových novin pro rok 2012 v žebříčku knih založeném již před 85 lety, kdy byly za sebou oceněny knihy z doby první světové války od spisovatelů Remarquy a Mauroise. Zrovna tak byl loni na podzim mimořádný zájem o výstavu o knězi Josefu Toufarovi ve zdejším muzeu.

Po obsáhlé diskusi ke knize naznačil Miloš Doležal, že dosud nechápeme a neznáme hlavní výzvu této mimořádné události. O vlastním smyslu Číhoště můžeme přemýšlet i nadále.

7.4.2013, Milan Šulc

**Letní dětský tábor v Jeníkově
aneb
Letopisy Narnie 2**

„Plavba Jitřního poutníka“

3.-10.8.2013

Budeme společně pokračovat v poznávání bájně země Narnie a poznávat, že pevná víra, přátelství a naše fantazie jsou naší silou, kterou žádné zlo nepřemůže.

Bližší informace poskytne Miroslava Doležalová.

Pozvánka na pout' na Velehrad:

Zveme všechny příznivce cyklistiky
na pout' na Velehrad
ve dnech 21. – 24. srpna 2013 **na kole**

Dne 24.8.2013 se také uskuteční pout' na Velehrad
z Havlíčkova Brodu **autobusem**

Hymna velehradských poutníků:

Putujem všichni na Velehrad,
chceme víc vnímat - Bůh nás má rád.
Moc dobře víme, kdo nás čeká,
ani déšť nás nepoleká.
Čeká nás Matka, čeká nás Pán,
Cyril, Metoděj a starý chrám,
kdo z nás by váhal za nimi jít,
jsme rádi, že tu můžem být!

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.